

Mál nr. 281/2021**M og
V v/ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar A****Ágreiningur um bótaskyldu úr ábyrgðartryggingu bifreiðar vegna tjóns 19. september 2020.****Gögn.**

Málskot dags. 13.07.2021 ásamt fylgiskjöllum 1-6.

Bréf V, dags. 21.07.2021.

Viðbótarathugasemdir M, dags. 20.10.2021.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M hafi, hinn 19. september 2020, orðið fyrir slysi er hann ók á reiðhjólí frá Hafnarfirði eftir Elliðavatnsvegi í átt að Vífilstöðum. Hafi reiðhjólíð runnið til og M fallið í götuna og runnið eftir henni. Við það hafi hann lent á bifreiðinni A sem kom akandi eftir sama vegi og hafi það leitt til meiðsla M. Telur M ljóst að slysið sé að rekja til notkunar A, enda sé óumdeilt að hún hafi verið í gangi og á ferð eftir veginum. Sé því bótaskylda úr ábyrgðartryggingu hennar til staðar.

V hefur hafnað kröfu M og í bréfi V til nefndarinnar kemur fram að félagið telji tjón M ekki verða rakið til notkunar ökutækisins A. Samkvæmt lýsingu ökumanns A á atvikum hafi hún ekið mjög hægt eftir veginum. Þegar hún hafi séð M koma fyrir horn á nokkurri ferð hafi hún vikið í útskot og hægt enn frekar á A. Þá hafi hún séð M falla af hjólinu og renna eftir götunni í átt að A. M segist hafa rekist á A áður en hann rann út af veginum. A geti ekki fullyrt um hvort bifreiðin hafi verið alveg kyrrstæð við atvikið en hraði hennar hafi verið lítill sem enginn. Ekkert í gögnum málsins bendi til þess að hreyfing bifreiðarinnar hafi verið meðvirkandi orsök falls M enda hafi reiðhjól hans runnið til. Alls ósannað sé að nokkur hætta hafi stafað að akstri A á svæðinu. M byggi á því að hann hafi rekist utan í afturhjól A sem hafi verið í notkun og sé það eitt og sér nægilegt til þess að bótaskylda stofnist. Er því mótmælt enda sé notkun A ekki frumorsök falls M. Þá liggi ekki fyrir hvort það hafi verið M, eða reiðhjól hans, sem rakst á A. Jafnvel þó fallist verði á að M hafi rekist á A sé þá ekki ljóst hvort, eða hvaða meiðsl hans verði rakin til þess. Þá viðist það tilviljun að M hafi lent á A en ekki t.a.m. steini eða annarri fyrstöðu sem leitt hefði til sömu meiðsla. Sé það M sem beri sönnunarbyrði þess að tjón hans verði rakið til notkunar A og hafi slík sönnun ekki tekist.

Í viðbótarathugasemdum M kemur fram að ef A hefði ekki verið stödd á veginum hefði M náð að rétta reiðhjólíð við og hefði hann þá komið í veg fyrir fallið. Enginn ágreiningur sé um það að M hafi lent á A og slasast. Bollaleggingar V um það hvað hefði mögulega gerst hefði A ekki verið á svæðinu eigi þá ekki við, enda sé ljóst að M hafi slasast við það að lenda á bifreið sem var á ferð. Eru kröfum M því áréttaðar.

Álit:

Í 1. mgr. 4. gr. laga nr. 30/2019 um ökutækjatrýggingar segir að eigandi (umráðamaður) ökutækis skuli bæta það tjón sem hlýst af notkun þess þó tjónist verði ekki rakið til bilunar eða galla á ökutækinu eða ógætni ökumanns. Virðist ekkert í gögnum málsins benda til þess að aksturslag A hafi á einhvern hátt verið athugavert eða í ósamræmi við aðstæður. Eftir stendur þá að það hvílir á tjónþola hverju sinni að sýna fram á að tjón hans sé að rekja til notkunar ökutækis og er það grundvöllur ágreinings þessa máls. Samkvæmt fyrirbyggjandi gögnum má telja ljóst að fallið af hjólinu sem slíkt orsakaðist ekki af notkun A, en M lýsir atvikum svo í lögregluskýrslu dags. 22. september 2020, að hann hafi verið að hjóla eftir veginum þegar hann hafi farið í holu og missti reiðhjólíð undan sér. Hafi hann þá runnið yfir veginn og farið utan í A áður en hann stöðvaði utan vegar. Þá lýsa ökumaður og farþegi A atvikum svo að M hafi komið hjólandi fyrir horn úr gagnstæðri átt og runnið til í rigningunni. Hann hefði runnið þvert yfir veginn og farið aftur fyrir A. Þá töldu þær reiðhjól hans hafa farið í vinstra afturdekk A en enga ákomu var þar að sjá. Af öðrum gögnum málsins verður þó ráðið að ákoma hafi verið á hjólkoppi A og er óumdeilt að M eða reiðhjól hans rakst utan í A. Frekari sjálfstæðar lýsingar aðila, að öðru leyti en því sem greinir í lögregluskýrslu, liggja ekki fyrir nefndinni. Samkvæmt framansögðu verður að telja ósannað að M sjálfur hafi lent á bifreiðinni A, og ef svo var hvort, og þá hvaða, tjón megi rekja til þess. Eins og mál þetta liggur fyrir nefndinni verður því að telja ósannað að tjón M sé að rekja til notkunar A. Verður samkvæmt framansögðu að hafna kröfu hans.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til bóta vegna líkamstjóns úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík 9. nóvember 2021.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.